

Môj hriech je láska k tebe (autor: Veronika Farkašová)

Jednodielna romanca s detektívnou linkou

Smrť.

Jediné slovo, ktoré má toľko významov. Rozmýšľam o nej často. Čo to vlastne je? Desivá čiernota, z ktorej niet návratu. Svetlo na konci tunela? Vykúpenie či trest? Často o tom uvažujem. A najmä o tých úmrtiach, ktoré sa stali pred mojimi očami. Občas ma to prenasleduje v snoch. Je to pocit viny alebo úľava?

Jej meno už ani nevyslovujem, pokiaľ naozaj nemusím. Nedokážem to. Stále mám pred očami jej tvár a v očiach počujem ozvenu jej hlasu. Nemôžem za to. Náhoda, ktorá sa mi priznávam, hodila. Tá otravná baba bola priveľmi utáraná, než aby dokázala držať jazyk za zubami a o všetkom čušať. Občas, keď zavriem oči, v snoch sa vrátim na to miesto a vidím, ako sa pošmykla, udrela si hlavu o okraj bazéna a spadla do vody. Milovala vodu a svoju smrť našla v jej útrobach. V podstate to bolo pre ňu aj pekné, no nie? Rada plávala, to že sa utopila bolo priam poetické. Nikdy nezabudnem na to nesmierne horúce osudové leto. Ani na ňu. Bola taká veselá a milá! Bezprostredná... Každý ju mal rád, dokonca aj ja. To ona všetko pokazila.

Vydesilo ma to, keď sa potopila pod hladinu. Stačilo načiahnuť ruku a nebolo by sa to stalo. Ľutujem to? Možno áno, trochu. Niekedy mi aj chýba. Ale stalo sa to, čo sa malo.

Vidím sa v spomienkach, ako tam len stojím a nereagujem. Jednoducho odídem a nechám to tak. Náhoda to vyriešila celé a moje skryté tajomstvá ostali naďalej iba mne.

Možno jedného dňa, dokážem požiadať o odpustenie. Ale ešte ten okamih nenastal. Možno ani nikdy nenastane. Síce ma mrzí ako to celé dopadlo, no ak by sa to nestalo, bol by to môj koniec. Náš koniec!

Alica Kleinová, to bolo niečo iné. Tá prekliata suka si to na rozdiel od *nej* fakticky zaslúžila. Neverím, že sa vo mne vzala tá odvaha, ale napokon to bolo veľmi ľahké. Ľahké a oslobodzujúce. Dokonca sa mi to aj páčilo.

„Všetci sa dozvedia čo sa naozaj stalo!“ sľúbila mi vtedy Alica. Z modrých očí jej sršali blesky, bola smiešna. Myslela si, že ma zastraší. „A ty skončíš vo väzení, za vraždu!“

„Bola to nehoda,“ znela moja pravdivá odpoveď.

Samozrejme mi neverila, čo aj chápem. Viem ako neuveriteľne to znelo. Chcela hneď volať políciu, ale k tomu nemohlo prísť. Iba ma vysmiala a ak niečo nenávidím, tak je to posmech. Nožnice, ktoré mala pohodené na stole boli spontánny nápad. Bolo to bez rozmýšľania a ani neviem ako boli zapichnuté v jej hrudi. Vytiahnem ich a bodám opäť a zas... V spomienkach počujem rovnako jej protivný uškriekaný hlas ako aj ten špecifický zvuk, keď nožnice narazili

na kosť. Nerátam koľkokrát sa to stalo. Ležala už na zemi a nie nie umrieť. Za chvíľku skončí obedná prestávka a všetci sa vrátia. Nemôžu ma tu nájsť.

„Skap už konečne!“ z mojich pier unikli tieto slová, ktoré vyzneli ako nenávisťné syčanie. „Urob mi už konečne tú službu a zdochni!“

Miesto toho sa však snažila márne odplaziť. Napokon jej zasadím poslednú ranu a konečne z nej uniká život. Uľavilo sa mi a ona si to zaslúžila. Za to všetko čím bola si zaslúžila vykrvácať pri mojich nohách. Nemala strkať svoj zvedavý nos do mojich vecí. To, že za to zaplatil niekto iný bolo nepríjemné. Ale všetko na svete má svoju hodnotu. A cenou za moju voľnosť bola Michalova sloboda.

Nebyť jej, prídem o lásku a tá je celým mojím svetom. Mojm najsladším zo všetkých tajomstiev. Tiež veľaokrát uvažujem aj nad tým, ako by svet zareagoval, keby sa ich raz všetky dozvedel.

3. KAPITOLA

Michal v tom čase ako Alix nadšene opisovala Lujze včerajší večer, sedel vo svojom byte a pomaly sám so sebou oslavoval svoj ohromný úspech. Podaril sa mu prvý krok jeho plánu, lenže popravde sa necítil tak spokojne akoby asi mal. Zapípal mu mobil a načiahol sa, aby sa pozrel. Všimol si, že mu od nej prišla textová správa.

V noci sa mi o tebe snívalo. Lúbim ťa. – A, a k tomu srdiečka a bozky.

Díval sa na tie slová a cítil ešte väčší zmätok a aj viac výčitiek ako doteraz. Bola majstrovskou klamárkou, samozrejme, mala sa od koho učiť. Za tou sladkou nevinnou tvárou, očami farby čokolády a perami, ktoré zvädzali k bozkom bola číra vypočítavosť. Pri myšlienke koľkých iných mužov lapila do svojich omamných a zvodných sietí sirény, sa v ňom vzbudil odpor a hnev. Zanedával a v zlosti hodil svoj pohár so zlatou tekutinou do protifahej steny, o ktorú sa okamžite rozbil a na stene zanechal fľak.

Odkedy Alix Lanzovú spoznal, neustále po nej šialene túžil. Bola až príliš pekná, príliš žiaduca a príliš lákavá v každom ohľade. Chcel vlastniť jej pekné, hebké a pružné telo a vychutnávať si to, ako sa pod ním zvíja a stoná od rozkoše. Chcel to a predstavoval si tie okamihy častejšie než to bolo zdravé. Pokrútil hlavou, to, že ju až bolestne chce vo svojej posteli je predsa normálne. Ako mladý, zdravý chlap mal svoje potreby a tie boli celé roky potláčané. A teraz jednoducho, keď v jeho blízkosti bola táto kráska, bolo logické, že jeho telo na ňu reagovalo. S tým si vedel poradiť a pokiaľ išlo o jeho srdce tam si starosti nerobil. Dávno zabudol na to, aké je to milovať.

Bol to deň ako každý iný. Ubíjalo ho to. Všetko bolo monotónne, rovnaké. Prísny režim väznice si osvojil dokonale za uplynulých takmer jedenásť rokov. Zas si spomenul na ten osudový deň, ktorý ho sem, na toto prekliate miesto dostal. Nahnevane udrél zovretou päťou do ošúchanej steny, ktorá maľovku nevidela aj desaťročia podľa jeho odhadu. Na hánkach pravej ruky sa mu vytvorili drobné kvapôčky krvi, ale bolo mu to jedno. Cítil, že si to zaslúži tu byť. Nie, preto, prečo ho odsúdili, ale preto, že bol naivný hlupák. Korunovaný hlupák! Ešte mu ostalo odsedieť si posledných necelých päť rokov trestu. Väčšiu časť už mal za sebou, ale ten pocit bezmocnosti zmiešanej so zúrivosťou a zlosťou tam bola stále. Každý dňom rástol viac a viac. Tieto štyri múry ho pripravili o najlepšie roky mladosti. Mal iba niečo cez tridsať, ale cítil sa na oveľa viac.

„Melcer!“ Oslovil ho mu jeden z väzenských bacharov. Michal iba mierne nadvihol spýtavo obočie s nevyslovenou otázkou. Neboli návštevné hodiny, predsa.

„No tak švihni, tvoj právnik ťa čaká,“ dodal dozorca a on sa konečne postavil a nasledoval ho. „Máte dvadsať minút,“ upozornil ich a nechal ich osamote.

Michal sa posadil na voľnú stoličku a troška sa usmial na druhého muža. Daniel bol jeho najlepší kamarát a posledné roky aj právnik. Starý advokát, ktorého mu najal ešte otec, dávnejšie zomrel. Ak mal byť však úprimný viac si cenil Danielove služby. Jeho priateľ mu aspoň veril, že je nevinný. Alebo to, teda ak mal pochybnosti, dobre to skrýval. Predošlý obhajca síce bojoval ako lev, ale iba za to, aby mu vysúdil, čo najmenší trest, čo sa mu nakoniec aj podarilo. Pätnásť rokov. Prekliatych 5477 dní.

„Asi som ti to už hovoril,“ uškrnul sa Daniel zlomyseľne, „ale fakt ti to tu nesvedčí.“

Michal sa mierne pousmial predtým ako sa posadil. „Hej, zakaždým to spomenieš keď prídeš. Skús niečo originálnejšie. Alebo vieš čo? Radšej mi povedz, ako sa má tá tvoja malá čertica.“

Na Danielovej tvári sa objavil neopakovateľný výraz. Tmavé oči sa naplnili nehou a pýchou zároveň. Jeho malá dcérka bola jeho najväčšou láskou. Michal dobre vedel, že vzťah s manželkou sa jeho priateľovi rozpadol. A pred takmer rokom ich aj oficiálne rozviedli. Avšak kvôli malinkej, ktorú mali v striedavej starostlivosti spolu vychádzali pomerne slušne, čo bolo len a len dobre, samozrejme.

„Malý diablík veru,“ uškrnul sa Daniel, „ale dobre, že sa pýtaš. Niečo pre teba od nej mám!“ spomenul si a zo zložky, kde mal dokumenty k Michalovmu prípadu vybral obrázok. „Teraz fičí na takej jednej rozprávke so snehuliakom a stále ho kreslí,“ vysvetlil najlepšiemu priateľovi. „A tiež ti posiela pusinku,“ dodal a cmukol na kamaráta. „Musel som jej sľúbiť, že ti ju dám, ale snáď ti to nevadí, ak túto časť preskočíme.“

„Ďakujem,“ Michal sa usmieval. Malú Valentínu poznal len z fotiek a z rozprávania, ale mal ju aj tak rád. „Tiež jej jednu odo mňa daj.“

Daniel súhlasne prikývol, ale vzápätí zvažnel. Skontroloval čas a ten veru neúprosne plynul. Neprišiel sa sem predsa zabávať. Zložil si z očí okuliare, ktoré nosil iba občas a poškriabal sa na temene hlavy. „Teraz k veci. Pozri nech som sa snažil akokoľvek, nedokázal som nájsť žiadnu procesnú chybu. Ani nič na čom by sme mohli ísť opäť pred súd. Ale uplynuli už dve tretiny tvojho trestu, a tak môžem požiadať aspoň o predbežné prepustenie. Zatahal som za pár nitiek, aby sa tvoj spis v poradovníku trochu posunul, a teda ak pôjde všetko, ako má, za chvíľu si vonku, Mišo. Dlho to trvalo, ale nechcel som ti to hovoriť, kým to nebolo isté. Stále síce nie je, ale mal by si to vedieť.“

„Čože?“ Michal v šoku, ktorý zažil iba nechápavo hľadel na kamaráta. „To vážne?“

„Úplne vážne!“ prikývol Daniel spokojne. „Sľúbil som ti, že ťa dostanem von. Chcel som ťa síce očistiť úplne, ale nateraz nám musí stačiť aj toto...“ odmlčal sa a bolo na ňom vidieť, ako to berie ako osobné zlyhanie. „Stále to nevzdáme. Sľubujem. Dobre?“

„Ďakujem!“ prerušil ho Michal. Jeho priateľ mu totiž dal niečo, čo už roky necítil. Nádej. „Naozaj ďakujem,“ zopakoval.

„Nemáš za čo. A aspoň stihneš Valentínine narodeniny. Strašne sa na teba teší.“ vrel mu Dano.

„Aj ja sa teším, keď ju uvidím,“ Michal stále neveril tomu, čo si pred chvíľou vypočul. Akoby sa mal za chvíľu zobudiť z tohto sna, asi by to nezniesol. Dokonca sa aj uštipol, aby si overil, že sa mu nesníva. Ostávalo im posledných päť minút.

„Dano, prosím ťa urobil by si pre mňa ešte niečo?“ požiadal kamaráta odrazu. Celé roky si tento okamih predstavoval. No vedel aj to, že sloboda je len prvý krok. „Potrebujem, aby si mi zistil všetko, ale úplne všetko o každom členovi rodiny Kleinovcov. Nech je to aj vzdialený príbuzný je mi to fuk, všetko podstatné, aj nepodstatné. Môžeš to pre mňa urobiť?“

Daniel sa však mierne zamračil. „Myslíš Ernesta Kleina? Šibe ti?“

Michal mykol plecami. „Nie, viem ako to asi znie. Ale musím dokázať svoju nevinu! Že to celé na mňa našli! Nech to bol ktokoľvek nedovolím, aby sa mu to prepieklo.“ Odmlčal sa a zadíval sa na vyblednutú stenu za Danielovým chrbtom, ale nevidel ju v skutočnosti. „Asi viem, kto to urobil,“ priznal sa. „Nie, nepoviem ti to!“ Dodal hneď, len čo Dano otváral ústa, aby sa presne na to opýtal. „Len toľko, že tá osoba zaplatí a bude si želať, aby mi nikdy neskrížila cestu.“

Daniel ho takmer nespoznával, niečo v jeho tvári, takmer fanatický lesk v jeho očiach sa mu nepáčil. „Desím sa toho, čo máš v pláne...“

„Trochu desím aj ja sám seba,“ priznal Michal a neveselo sa uškrnul. „Ale je mi to fuk. Celé roky som to plánoval. Mám plán do najmenšieho detailu. Ale chápem, že sa do toho nechceš zaplietť,“ dodal napokon. Priateľ bol advokát, stál na strane zákona a to, čo sa chystal urobiť, úplne v súlade s pravidlami možno nebolo.

Daniel stále mlčal. Rozumel mu, aj keď to neschvaľoval. Povzdychol si a mierne zavrtel hlavou. Vyzeralo to, akoby ho to, čo práve išiel vysloviť stálo veľa síl: „Fajn. Pomôžem ti, ale sľúb mi, že neurobiš nič nelegálne a ani žiadnu hlúposť.“

„Neboj sa. Viem presne, čo urobím.“ tvrdil Michal. Dosť sa mu uľavilo, že sa mohol spoľahnúť na Danielovu pomoc. „A nie je to nič unáhlené a ani nelegálne.“

Michal potlačil spomienku, stále mu nerobilo dobre myslieť na to miesto. Strávil tam toľko premárnených rokov. Bezstarostná mladosť mu prekĺzla pomedzi prsty a jedinú, čoho sa dokázal držať je pomsta, hoci radšej to nazýval spravodlivosť. Oni ho obrali o desať rokov a on si kedysi sľúbil, že sa neuspokojí s ničím, čo je menej. Aj keby mal zapredať dušu hoc samotnému diablu, urobil by to bez váhania, len aby videl Jozefínu Lanzovú na kolenách a v slzách. Aj za cenu, že tým ublíži ďalším ľuďom, najmä Alexandre.